

[Schlüter.]

og ledelse til de grupper, befolkningen selv ønsker at organisere sig i for i fællesskab at dyrke deres fritidsinteresser.

Det er virkelig et ubetaleligt led i det danske kulturmønster, at fritidsudfoldelsen hviler på privat initiativ og frivillige foreninger, hvor vel at mærke de aktive er indstillet på selv at yde en positiv indsats og ikke får det hele serveret af det offentlige. Det vil de heldigvis også helst have sig frabedt, og det skal vi støtte dem i.

Dette, at vi har de frivillige foreninger, udvikler en mangfoldighed af tilbud, og det udvikler også ansvar hos de aktive, og så træner det vel en smule i demokrati; i de foreninger, hvor der i dag er for lidt af det — for de findes jo også — skal det nok komme efterhånden.

Dette lader sig alt sammen gøre, fordi vi har den tradition, at der er et titusindtal af ledere, som gør en kæmpeindsats. Den samfundsmæssige nytteværdi af den indsats ligger simpelt hen i milliardstørrelsen. Den ulønnede indsats skal nok fortsat være fundamentet i foreningsarbejdet. Det skal nok også amatørgrundlaget som det typiske, også i udøvelsen af konkurrenceidræt. Jeg tror tillige, at amatørstatus spiller en rolle for bredden og for kammeratskabsoplevelsen. Hvis vi skal fastholde alle disse særlig danske værdier, kommer vi ikke uden om, at det offentlige må stille faciliteter til rådighed og til gengæld lade organisationerne udfylde rammerne. Men rammerne skal være i orden, for det er nok betingelsen for at bevare foreningstanken og traditionen med de ulønnede ledere.

Jeg vil også sige, at grundlovens bestemmelse i § 78 om foreningsfriheden bliver nok kun reel, hvis stat og kommune ikke frit kan vælge og vrage mellem, hvad man vil støtte, og hvilket man vil forbigå; der må ikke diskrimineres over for borgernes lyst til fritidsaktivitet. Det, det offentlige skal gøre, er at lette arbejdet for de frivillige ledere, derfor skal vi nok også se på, om vi kan gøre det hele administrativt noget enklere.

Jeg har set, at nogen har rejst tanken om en særlig idrætsminister. Det er jeg lidt ængstelig for, for der er måske en fare for, at får vi en særlig idrætsminister, får vi en politisering og en statsliggørelse af idrætslivet. Tænk bare på den situation, at en idrætsmi-

nister mødes med et mistillidsvotum her i salen, fordi vi har tabt en afgørende landskamp; Tanken er måske ikke særlig nærliggende, men heller ikke umulig i dette ejendommelige hus. Jeg tror, det alt sammen kan klares uden en særlig idrætsminister.

For samfundet er det vigtigt, at der er en balance i forholdet mellem motion, konkurrence og elite. Jeg synes, vi på det sidste har oplevet mange ideologisk inspirerede, men misforståede angreb på konkurrenceidrætten og en direkte hetz imod eliteidrætten. Vi vil ikke blande os i foreningernes aktivitet, men privat har jeg lyst til at sige, at jeg mener, vi i Danmark finansielt bestemt ikke satser for kraftigt på eliteidrætten; topidrætten er jo en inspiration for tilgang og for bredde.

I det daglige udfolder idræts- og fritidslivet sig egentlig så gnidningsløst og ubemærket, at der kan være en tendens til, at de bevillende myndigheder forkæler det atypiske og det anormale: 150 mill. kr. i ét finansår i narkospørgsmålet, nå ja, det er et socialt problem, men alligevel. Meget kostbare ungdomsklubber, som tit er svagt besøgt, er meningsløst. Derfor mener vi, at det er vigtigt, at det offentlige ikke urimeligt konkurrerer med den private aktivitet, foreningerne udfolder. Det gælder, når fritidsaktiviteter knyttes til ungdomsskolerne, eller det gælder de fritidstilbud, som nu knyttes til folkeskolen. Vi mener, at hvis vilkårene for børneafdelingerne i idrætsforeningerne gøres gode nok, er det overflødigt med idrætsaktivitet i fritiden knyttet til folkeskolen. Vi tror også, det er vigtigt, at børnene efter skoletid får lejlighed til at færdes i et andet miljø, blandt andre kammerater end dem, de går i klasse med; vi tror, det er mere udviklende, end hvis folkeskolen står for idrætten. Folkeskolen bør ikke overtage det fortrinsvis ulønnede foreningsarbejde; det hele ville nok blive mindre godt og i hvert fald mere dyrt.

Eller lad mig nævne et andet eksempel, hvor det offentlige ligesom konkurrerer, uden at der er behov for det: fritidsloven. Der er et sammenstød mellem fritidsloven, som den nu er udformet, og det frivillige foreningsarbejde; det problem må vi have løst, når loven kommer til revision.

Så kommer jeg til andet afsnit af min tale, og det handler om de konkrete forslag.